

бждатъ повишени — (диезирани).
Двойниятъ д. = $\sharp\sharp$ или X повиша-
ва съ два полутона.

Диерезъ, фр. *dièrèse* — терминъ, въве-
денъ въ музиката отъ французския
муз. историкъ Комбарьо, за означа-
ване на едно леко ритмично раз-
дѣляне, имаще за целъ да се по-
чувствува вѣрното акцентирание на
една музикална фраза.

Диесъ ире, лат. *Dies irae* (буквално:
„Страшния день“, „День на Божия
гнѣвъ“) — начални думи на латин-
ския химнъ за свѣтовния съдъ,
сѣставляющъ втората часть на „Рек-
виема“ — католическата заупокой-
на литургия. Въ „Missa pro defunc-
tis“ презъ срѣдновѣковието Д. и.
е билъ секвенция (гл. т.).

Дизисъ — *Dis-dis* или *disis* = ре-
двоенъ диесъ.

Диктовка (музикална) — солфедно
упражнение за записване (нотира-
не) на една мелодия следъ едно
или повече слушания. За пръвъ
пжтъ Д. е въведена презъ 1872 въ
Парижката консерватория, а пър-
вия учебникъ по нея (на Лавинякъ)
е излъгълъ презъ 1882. Много-
гласна Д. (за нотиране мелодии на
2, 3, 4 гл.), съ трудни движения на
гласоветъ, е въ връзка не само съ
музикалната память и слухъ, но и
съ довеждането на последния до
степенъ на абсолютенъ. Въ нѣм-
ско, Д. е свързана тѣсно съ слухо-
витъ упражнения.

Дилетантъ (отъ ит. *diletare* = оби-
чамъ) — любителъ на музиката —
противоположно на специалиста-
музикантъ; лице, което има повърх-
ностни знания и умѣние въ музи-
ката. Д. наричатъ диесъ и лошия
специалистъ-изпълнителъ, или ком-
пониетъ.

Дилиженца, ит. *diligenza*; старание,
con d. = старателно, прилежно.

Дилудимумъ, лат. *Diludium* — междин-
на часть.

Дилуендо, лат. *diluendo* = угасваще.

Диминуендо, лат. *diminuendo* = от-
нимайки, отслабвайки, намалявайки
(отъ силата на тона).

Диминуция, лат. *diminution* = „нама-
лявамъ“; 1) при контрапункта —
движение въ ноти съ малки край-
ности; 2) въ формитъ на полифонич-

ната музика — канонъ и fuga —
въвеждане на темата съ намалени
нотни стойности.

Димитровъ, Ясенъ — диригентъ и
компонистъ, род. 6 ян. 1894 въ Плов-
дивъ, 1910—15 е ученикъ на Праж-
ката консерватория (Хорникъ —
хармония, Иранекъ — пиано, К.
Щекеръ — контрапунктъ и формо-
знание, Фр. Спилка — дирижирание
и свирене партитури, Вит. Новакъ
— свободна композиция), която аб-
солвира съ симфоничната поема
„Хаджи Димитъръ“ (по баладата на
Ботевъ), дирижирана отъ него на
изпитния концертъ; 1916—18 уча-
ствува като войникъ въ голѣмата
война, следъ свършването на която
се установява въ София като ча-
стенъ учителъ по пиано и теория
на музиката. 1920 застава на чело
на единъ клавириквартетъ, съ който
урежда нѣколко камерни концер-
та. 1923 постъпва като пом. ди-
ригентъ и корететиторъ въ Бъл-
гарската народна опера въ София,
където работи и до сега, като съ-
щевременно 1924—26 е билъ лекторъ
по пиано и диригентъ на ученическия
оркестъръ при Държавната музи-
кална академия. 1931 поема ръко-
водството на хоръ „Гусла“ (вли-
защъ въ С. Н. Х. Б.), въ скоро вре-
ме го издига на едно значително
художествено равнище, и предприе-
ма 1932 съ него концертно пъ-
туване въ Италия. Д. е музи-
кантъ съ здрави разбирания за
своего изкуство, а като компонистъ
показва голѣмо техническо умѣние.
Освенъ поменатата симфоническа
поема „Хаджи Димитъръ“, компо-
ниралъ е още симфоничната поема
„Цигуларъ къща не храни“ — ор. 4
за голѣмъ оркестъръ (изпълнена
1921 съ голѣмъ успѣхъ отъ Шако-
вата филхармония въ Прага); единъ
струненъ квартетъ *E dur* — ор. 2; 3
клавири миниатури — ор. 3; 3
пѣсни отъ „Сънъ за щастие“ на П.
Славейковъ — за единъ гласъ съ
пиано: „И на яве и на сънъ“,
„Докле е младостъ“ и „Самотенъ
гробъ“ — ор. 5; 2 пѣсни: „День
пладнувахъ на полето“ „Зарадъ те-
бе, друже“ — ор. 6 и хорови пѣсни:
„Елка Етрополка“ и „Хороводна
китка“ — за мъжки хоръ.

Димитровъ, Панайотъ — оперенъ
пѣвецъ (лириченъ теноръ), род. 13
дек. 1882 въ Русе, като момче още